

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 26. marca 2020*

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Správa z auditu ľudských zdrojov EACEA – Odmietnutie prístupu – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly“

Vec T-646/18,

Laurence Bonnafous, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: A. Blot a S. Rodrigues, avocats

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: C. Ehrbar a K. Herrmann, splnomocnené zástupkyne,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2018) 6753 final z 9. októbra 2018, ktorým sa zamietajú žiadosti o prístup k záverečnej správe pre rok 2018 z auditu ľudských zdrojov Výkonnej agentúry pre vzdelávanie, audiovizuálny sektor a kultúru (EACEA) z 21. januára 2018, podanej žalobkyňou,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia N. Póltorak (spravodajkyňa) a M. Stancu,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobkyňa, pani Laurence Bonnafous, bola zmluvnou zamestnankyňou Výkonnej agentúry pre vzdelávanie, audiovizuálny sektor a kultúru (EACEA).
- 2 Dňa 30. júla 2018 sa žalobkyňa elektronickou poštou obrátila na oddelenie vnútorného auditu Európskej komisie, aby ho na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), požiadala o poskytnutie prístupu k dokumentu, ktorý

* Jazyk konania: francúzština.

uvedený útvar identifikoval ako „Final audit report – IAS Audit on HR Management in the Education, Audiovisual and Cultural Executive Agency [Ares(2018) 361356]“ (Záverečná správa z auditu – Audit oddelenia vnútorného auditu Európskej komisie o manažmente ľudských zdrojov EACEA, ďalej len „požadovaný dokument“).

- 3 Listom z 9. augusta 2018 oddelenie vnútorného auditu Komisie odmietlo poskytnúť žalobkyni prístup k požadovanému dokumentu. Toto odmietnutie bolo v podstate založené na výnimke stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ktorý stanovuje, že inštitúcia Únie môže odmietnuť prístup k dokumentu, ak by sa jeho zverejnením mohla porušiť ochrana účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení. Uvedený útvar totiž dospel k záveru, že zverejnenie požadovaného dokumentu v tomto štádiu by porušilo ochranu cieľov, ktoré sledovali činnosti inšpekcie, vyšetrovania a kontroly, ktorých sa týka tento dokument, keďže takéto zverejnenie by podľa neho bránilo účinnému vykonaniu v ňom uvedených odporúčaní, pričom následné súvisiace opatrenia neboli úplne skončené.
- 4 Listom z 29. augusta 2018 žalobkyňa podala opakovanú žiadosť o prístup k požadovanému dokumentu.
- 5 E-mailom z 19. septembra 2018 Komisia informovala žalobkyňu, že počiatočná lehota stanovená na odpoveď na opakovanú žiadosť o prístup, ktorú podala žalobkyňa, musí byť predĺžená o 15 pracovných dní, pričom v tejto súvislosti je potrebné stanoviť novú lehotu, ktorá uplynie 10. októbra 2018.
- 6 Dňa 9. októbra 2018 Komisia prijala rozhodnutie C(2018) 6753 final (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým zamietla opakovanú žiadosť žalobkyne o prístup k dokumentu. Komisia v podstate dospela jednak k záveru, že výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, vykladaná v súlade s článkom 99 ods. 6 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 z 25. októbra 2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 298, 2012, s. 1, ďalej len „rozpočtové nariadenie“), bráni predčasnemu zverejneniu správy z auditu, pri ktorom by podľa Komisie došlo k ohrozeniu riadneho priebehu a nezávislosti auditu, a jednak, že neexistuje žiadny prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci neuplatnenie tejto výnimky.

Konanie a návrhy účastníkov

- 7 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 26. októbra 2018 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 8 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň žalobkyňa požiadala o spojenie tejto veci s vecou T-614/17, Bonnafous/EACEA. Dňa 5. decembra 2018 Komisia vyjadrila nesúhlas so spojením oboch vecí.
- 9 Dňa 21. decembra 2018 žalobkyňa predložila kancelárii Všeobecného súdu nový návrh dôkazu.
- 10 Rozhodnutím zo 7. januára 2019 predseda tretej komory Všeobecného súdu rozhodol, že prejednávanú vec nespojí s vecou T-614/17.
- 11 Komisia podala vyjadrenie k žalobe do kancelárie Všeobecného súdu 31. januára 2019.
- 12 Žalobkyňa podala 7. marca 2019 do kancelárie Všeobecného súdu repliku.
- 13 Komisia podala 17. apríla 2019 do kancelárie Všeobecného súdu dupliku.

- 14 Po zmene zloženia komôr Všeobecného súdu bola sudkyňa spravodajkyňa v súlade s článkom 27 ods. 5 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu pridelená do prvej komory, ktorej bola v dôsledku toho táto vec pridelená.
- 15 Keďže účastníci konania nepredložili v stanovenej lehote žiadosť o nariadenie pojednávania, Všeobecný súd, ktorý sa domnieval, že má na základe písomností v spise dostatok informácií, rozhodol podľa článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku, že o žalobe rozhodne bez ústnej časti konania.
- 16 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - uložil žalovanej povinnosť nahradiť trovy konania.
- 17 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu ako nedôvodnú,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 18 Na podporu svojej žaloby uvádza žalobkyňa tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 15 ods. 3 ZFEÚ v spojení s článkom 42 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a nariadením č. 1049/2001. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia, ktorá vyplýva z článku 296 ZFEÚ a článku 41 Charty. Napokon tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady proporcionality.
- 19 Všeobecný súd považuje za vhodné zaoberať sa žalobou najskôr posúdením druhého žalobného dôvodu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 296 ZFEÚ a článku 41 Charty

- 20 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Konkrétne tvrdí, že identifikácia rizík je uvedená v podmienovacom spôsobe a bez akéhokoľvek odkazu na osobitné dôvody, ktoré by umožnili tieto riziká určiť, ba dokonca ich čo aj len načrtnúť. Vyjadruje teda svoje poľutovanie, že toto abstraktné odôvodnenie sa opiera o veľmi všeobecné úvahy. Okrem toho tvrdí, že existujú rozpory medzi odôvodnením uvedeného rozhodnutia a obsahom listu z 19. septembra 2018, ktorý jej zaslal generálny tajomník Komisie na účely odôvodnenia predĺženia lehoty na odpoveď na jej opakovanú žiadosť. Podľa nej totiž bolo uvedené omeškanie v tomto liste vysvetlené potrebou zoskupiť všetky skutočnosti potrebné na poskytnutie odpovede na žiadosť o prístup k dokumentu, ktorú podala. V tomto rozhodnutí sa však nenachádza žiadny náznak takýchto skutočností. V štádiu repliky a stále v rámci druhého žalobného dôvodu žalobkyňa tiež uviedla, že Komisia si v každom prípade nesplnila svoju povinnosť poskytnúť verejnosti pomoc a informácie, ktorá jej vyplýva z článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001.
- 21 Komisia túto argumentáciu odmieta.
- 22 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ, ako aj článkom 41 ods. 2 písm. c) Charty musí byť prispôbené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, aby sa dotknutým

osobám umožnilo pochopiť dôvody prijatia opatrenia a príslušnému súdu preskúmať toto opatrenie (pozri rozsudok z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 147 a citovanú judikatúru).

- 23 Povinnosť odôvodnenia sa musí posúdiť podľa okolností konkrétneho prípadu. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, má byť posudzovaná nielen s ohľadom na znenie tohto aktu, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (pozri rozsudok z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 150 a citovanú judikatúru). Pokiaľ ide o otázku žiadosti o prístup k dokumentom, ak predmetná inštitúcia odmietne poskytnúť takýto prístup, musí na základe informácií, ktorými disponuje, v každom konkrétnom prípade preukázať, že na dokumenty, ku ktorým sa prístup požaduje, sa skutočne vzťahujú výnimky upravené v nariadení č. 1049/2001 (rozsudky z 10. septembra 2008, Williams/Komisia, T-42/05, EU:T:2008:325, bod 95, a zo 7. júla 2011, Valero Jordana/Komisia, T-161/04, neuvverejnený, EU:T:2011:337, bod 49).
- 24 V súlade s judikatúrou teda prislúcha inštitúcii, ktorá odmietla poskytnúť prístup k dokumentu, predložiť odôvodnenie umožňujúce jednak pochopiť a overiť, či sa oblasť, na ktorú sa vzťahuje uvádzaná výnimka, skutočne týka požadovaného dokumentu, a jednak, či je potreba ochrany súvisiaca s touto výnimkou skutočná (pozri rozsudok zo 4. mája 2012, In 't Veld/Rada, T-529/09, EU:T:2012:215, bod 118 a citovanú judikatúru).
- 25 Okrem toho, hoci je Komisia povinná uviesť dôvody, ktoré v danom prípade odôvodňujú uplatnenie niektorej z výnimiek z práva na prístup k dokumentom stanovených v nariadení č. 1049/2001, nie je povinná poskytnúť informácie nad rámec toho, čo je nevyhnutné na pochopenie dôvodov, na ktorých je založené jej rozhodnutie, zo strany žiadateľa o prístup a na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia Všeobecným súdom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2008, Terezakis/Komisia, T-380/04, neuvverejnený, EU:T:2008:19, bod 119).
- 26 Práve vzhľadom na tieto skutočnosti je potrebné určiť, či Komisia v prejednávanej veci splnila požiadavky vyplývajúce z článku 296 ZFEÚ a článku 41 Charty.
- 27 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí sú riziká, na ktoré odkazuje Komisia na účely odôvodnenia svojho odmietnutia zverejniť požadovaný dokument, uvedené čisto hypoteticky, bez akéhokoľvek odkazu na osobitné dôvody, ktoré by umožňovali tieto riziká určiť.
- 28 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dôvody, o ktoré sa opiera napadnuté rozhodnutie, sú v ňom jasne uvedené.
- 29 V napadnutom rozhodnutí totiž Komisia v podstate a vzhľadom na všeobecnú domnienku dôvernosti vychádzala z toho, že prípadné zverejnenie požadovaného dokumentu by mohlo ohroziť ciele predmetného auditu. Domnievala sa teda, že takéto zverejnenie by mohlo ohroziť riadny priebeh a nezávislosť tohto auditu, najmä pokiaľ ide o opatrenia, ktoré je potrebné prijať v nadväznosti na tento audit, ako aj pokiaľ ide o potvrdenie týchto opatrení zo strany jej oddelenia pre vnútorný audit. Dospela teda k záveru, že existuje predvídateľné riziko, že sprístupnenie požadovaného dokumentu naruší atmosféru vzájomnej dôvery medzi EACEA a uvedenou službou, čo by mohlo mať negatívny vplyv na vykonanie relevantných odporúčaní.
- 30 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné konštatovať, že Komisia v napadnutom rozhodnutí jasne uviedla riziká, vzhľadom na ktoré sa domnievala, že ciele predmetného auditu mohli byť ohrozené zverejnením požadovaného dokumentu.

- 31 V tejto súvislosti je potrebné spresniť, že v tomto štádiu nie je potrebné rozhodnúť o dôvodnosti dôvodov, ktoré sú uvedené v napadnutom rozhodnutí. Preskúmanie existencie a rozsahu odôvodnenia rozhodnutia Komisie totiž spadá do preskúmania podstatných formálnych náležitostí, a teda formálnej zákonnosti tohto rozhodnutia. Je potrebné ho odlíšiť od posúdenia dôvodnosti dôvodov tohto rozhodnutia, ktoré spadá v tejto časti do preskúmania zákonnosti veci samej (pozri rozsudok z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67 a citovaný judikatúru), pričom toto posúdenie bude v prejednávanej veci rozvinuté v rámci analýzy prvého žalobného dôvodu predloženého žalobkyňou.
- 32 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je príliš abstraktné, keďže sa opiera o veľmi neurčité úvahy.
- 33 V tejto súvislosti a ako vyplýva zo zhrnutia uvedeného v bode 29 vyššie, je potrebné uviesť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí osobitne vychádzala z toho, že okrem rizík, ktorým by boli vystavené ciele predmetného auditu, ak by bol požadovaný dokument zverejnený, takémuto zverejneniu bráni aj skutočnosť, že výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 je potrebné vykladať vzhľadom na článok 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia. Komisia navyše pripomenula potrebu rozlišovať medzi správnymi činnosťami a legislatívnymi postupmi, pričom požiadavka transparentnosti sa v súvislosti s týmito poslednými uvedenými činnosťami javí dôležitejšia, čo žalobkyňa nespochybňuje.
- 34 Treba však poznamenať, že dôvody uvedené v bode 33 vyššie sú dostatočným údajom poskytnutým žalobkyňi na to, aby mohla vedieť, či bolo napadnuté rozhodnutie dôvodné alebo či je postihnuté vadou umožňujúcou spochybniť jeho platnosť. Na základe týchto dôvodov totiž žalobkyňa mohla pochopiť osobitné dôvody, pre ktoré sa Komisia v prejednávanej veci domnievala, že na požadovaný dokument sa vzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Okrem toho treba v tejto súvislosti konštatovať, že nemožnosť, na ktorú poukazuje žalobkyňa, domnievať sa, že bolo potrebné pristúpiť k takémuto výkladu uvedenej výnimky, je jadrom argumentácie, ktorú uviedla v rámci prvého žalobného dôvodu, ktorý uvádza. Okrem toho treba tiež konštatovať, že uvedené dôvody postačujú na to, aby Všeobecný súd mohol vykonať svoje súdne preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.
- 35 Preto nemožno spochybniť, že napadnuté rozhodnutie spĺňa podmienky stanovené judikatúrou, ktoré sú pripomenuté v bodoch 22 až 25 vyššie. Tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia príliš abstraktné, sa preto musí tiež zamietnuť.
- 36 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá odôvodneniu uvedenému v e-maile, ktorý jej bol zaslaný 19. septembra 2018.
- 37 Treba však poznamenať, že cieľom predmetného e-mailu bolo len informovať žalobkyňu, že Komisia nebola schopná odpovedať na jej opakovanú žiadosť o prístup k požadovanému dokumentu v pôvodne stanovenej lehote. Cieľom tohto e-mailu teda vôbec nebolo uviesť dôvody, pre ktoré treba uvedenú žiadosť prípadne zamietnuť.
- 38 Z toho vyplýva, že toto tvrdenie žalobkyne nemôže spochybniť dostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a preto ho treba z tohto dôvodu zamietnuť.
- 39 Po štvrté žalobkyňa v štádiu repliky tvrdí, že Komisia si nesplnila povinnosť poskytnúť pomoc a informovať verejnosť vyplývajúcu z článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001.
- 40 Treba pripomenúť, že článok 6 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje, že „orgány poskytnú pomoc a informácie občanom o tom, ako a kde sa žiadosti o prístup k dokumentom môžu podať“.

- 41 V tejto súvislosti treba konštatovať, že žalobkyňa neuvádza žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla preukázať, že Komisia v prejednávanej veci nesplnila povinnosti stanovené v článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, ani to, že údajný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorý uvádza, predstavuje takéto porušenie povinnosti poskytnúť pomoc a informácie stanovenej týmto ustanovením.
- 42 V tejto súvislosti, ako už bolo pripomenuté v bodoch 2 až 6 vyššie, treba uviesť, že žalobkyňa najprv požiadala o prístup k požadovanému dokumentu tým, že 30. júla 2018 zaslala e-mail oddeleniu vnútorného auditu Komisie. Rada na tento e-mail riadne odpovedala listom z 9. augusta 2018. Žalobkyňa následne spochybnila posúdenie, ktoré oznámila uvedená služba, pričom podala opakovanú žiadosť o prístup 29. augusta 2018. Komisia na túto opakovanú žiadosť o prístup riadne odpovedala prijatím napadnutého rozhodnutia 9. októbra 2018 po tom, čo 19. septembra 2018 informovala žalobkyňu, že lehotu na odpoveď na uvedenú žiadosť treba predĺžiť o pätnásť dní.
- 43 Treba tiež spresniť, že žalobkyňa nespochybňuje zákonnosť postupu, na konci ktorého bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Z vyššie uvedených úvah navyše vyplýva, že žalobkyňa bola dostatočne oboznámená so spôsobom podania žiadostí o prístup k dokumentom na to, aby mohla podať spornú žiadosť o prístup. Okrem toho je nesporné, že Komisia naň odpovedala s náležitou starostlivosťou.
- 44 V tomto kontexte treba konštatovať, že argumentácia žalobkyne neobsahuje nijakú skutočnosť, ktorá by mohla preukázať, že Komisia si nesplnila svoju povinnosť poskytnúť pomoc, ako je stanovená v článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, alebo že takéto nesplnenie povinnosti môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Okrem toho žalobkyňa neuvádza žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla vysvetliť súvislosť, ktorú vidí medzi týmto údajným nesplnením povinnosti a odôvodnením tohto rozhodnutia, ktoré je však predmetom tohto žalobného dôvodu.
- 45 Preto tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého si Komisia nesplnila povinnosť poskytnúť pomoc a informovať verejnosť vyplývajúcu z článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, nie je dôvodné. Je preto potrebné ho zamietnuť.
- 46 Druhý žalobný dôvod treba preto zamietnuť v celom rozsahu.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 15 ods. 3 ZFEÚ, článku 42 Charty a nariadenia č. 1049/2001

- 47 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nesprávne odmietla zverejnenie požadovaného dokumentu, pričom sa odvolala na výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Tento žalobný dôvod možno rozdeliť na štyri časti.
- 48 V prvej časti žalobkyňa tvrdí, že audit, v rámci ktorého bol požadovaný dokument vyhotovený, bol ukončený, keď požiadala o prístup k nemu. V tejto súvislosti samotný názov tohto dokumentu, a to „Final audit report – IAS Audit on HR Management in the Education, Audiovisual and Cultural Executive Agency (Ares(2018) 361356)“, ako aj úvahy uvedené v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorých „[EACEA] na základe záverečnej správy z auditu súhlasila s vykonaním navrhovaných odporúčaní“, preukazujú stav dokončenia predmetného auditu. Okrem toho dokument s názvom „HR Annual Plan“ (Ročný plán týkajúci sa ľudských zdrojov), ktorý vypracovala samotná EACEA, potvrdzuje tieto tvrdenia, keďže stanovuje nápravné opatrenia, ktoré preukazujú, že bola dosiahnutá záverečná fáza výkonu auditu. Okrem toho z tohto posledného uvedeného dokumentu vyplýva, že sedem činností navrhnutých v požadovanom dokumente bolo v plnom rozsahu realizovaných, pričom je rozumné predpokladať, že posledné dve činnosti navrhnuté v požadovanom dokumente sa uskutočnili v celom rozsahu, pretože sa uskutočnili už vo výške 70 % a 80 % pri vypracovaní dokumentu, nazvaného „HR Annual Plan“. Žalobkyňa v štádiu repliky uvádza, že desať hlavných činností bolo teda úplne vykonaných na základe odporúčaní auditorskej správy. Na podporu tejto argumentácie vypracovala súhrnnú správu obsahujúcu analýzu miery realizácie opatrení na

vykonávanie zo strany EACEA. V tejto súvislosti však tvrdí, že keďže sa na výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 možno odvolávať na účely zamietnutia prístupu k dokumentu len v prípade, ak by jeho zverejnenie mohlo ohroziť ciele sledované audítorskou činnosťou, nemožno ju v prejednávanej veci uplatniť z dôvodu ukončenia predmetného auditu. V každom prípade je podľa nej neprijateľné, aby prístup k požadovanému dokumentu závisel od náhodnej, budúcej a vzdialenej udalosti.

- 49 V druhej časti žalobkyňa uvádza, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého je potrebné počkať, kým odporúčania uvedené v požadovanom dokumente budú po tom, ako ich EACEA vykonala, klasifikované pred povolením ich sprístupnenia verejnosti, je v rozpore tak s cieľom sledovaným nariadením č. 1049/2001, ako aj s právom na transparentnosť uznaným v článku 15 ZFEÚ a v článku 42 Charty. To už navyše konštatoval Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 9. júna 2010, *Éditions Jacob/Komisia* (T-237/05, EU:T:2010:224). Žalobkyňa v každom prípade tvrdí, že všeobecný rozsah pojmu účel vyšetrovania zo strany Komisie je výsledkom výkladu Komisie, ktorý neutralizuje právo na transparentnosť, ktorý nemožno akceptovať. Okrem toho možnosť odvolávať sa na určité všeobecné domnienky nemôže byť podľa žalobkyne vyvedená systematicky pre každé vyšetrovanie alebo audit, pretože výnimky zo zásady transparentnosti sa musia vykladať reštriktívne a musia byť obmedzené na osobitosť predmetného konania, ako to preukazuje bod 123 rozsudku z 9. júna 2010, *Éditions Jacob/Komisia* (T-237/05, EU:T:2010:224).
- 50 V tretej časti žalobkyňa tvrdí, že ustanovenie sekundárneho práva nemôže bez odôvodnenia obmedziť základné právo, ktorého právna sila je rovnocenná s právnou hodnotou primárneho práva. Preto treba odmietnuť tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa má výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 vykladať vo svetle článku 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia, ktorý stanovuje, že „správy a zistenia vnútorného audítora... sa sprístupnia verejnosti až po tom, čo vnútorný audítor validuje opatrenia prijaté na účely ich implementácie“. V štádiu repliky žalobkyňa tvrdila, že berie na vedomie, že uvedenú výnimku musí byť možné vykladať v súlade s článkom 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia. Domnieva sa však, že možnosť odvolávať sa na takúto povinnosť dôvernosti nemohla v prejednávanej veci zbaviť Komisiu povinnosti vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie požadovaného dokumentu, keďže vzhľadom na to, že uvedený dokument bol ukončený, Komisia nebola oprávnená uplatniť výnimku založenú na tomto poslednom uvedenom ustanovení, ani všeobecnú domnienku ochrany auditu.
- 51 V štvrtej časti žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nevyhovuje testu rozumne predvídateľného rizika. Riziko ohrozenia riadneho priebehu a nezávislosti dotknutého vyšetrovania je v ňom totiž formulované len čisto hypoteticky. Naopak, ani potreba uplatniť dotknutú výnimku, ani potreba uplatniť výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 na celý požadovaný dokument v nej neboli preukázané. Na účely odôvodnenia uvedeného rozhodnutia sa preto nemožno odvolávať na všeobecnú domnienku nezverejnenia. Vzhľadom na tieto úvahy sa žalobkyňa domnieva, že v prejednávanej veci nebolo na odôvodnenie zverejnenia uvedeného dokumentu potrebné odvolávať sa na existenciu prevažujúceho verejného záujmu. V každom prípade však subsidiárne poukazuje na zjavne nesprávne posúdenie, ktorým je poznačené toto rozhodnutie. Domnieva sa totiž, že sa v ňom nesprávne konštatuje, že jej tvrdenia na účely získania prístupu k tomuto dokumentu sú „skôr súkromnej povahy“. Komisia však mala určiť, aké boli tieto súkromné úvahy, a preskúmať, či odvolávanie sa na všeobecné zásady transparentnosti stačí na vylúčenie potreby ochrany tohto dokumentu.
- 52 Komisie spochybňuje túto argumentáciu.
- 53 Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať najskôr spoločne prvú až tretiu časť a potom štvrtú časť.

O prvej až tretej časti

- 54 Na úvod, pokiaľ ide o právo verejnosti na prístup k dokumentom inštitúcií Únie, treba pripomenúť, že podľa článku 42 Charty „každý občan Únie, ako aj každá fyzická osoba, ktorá má bydlisko, alebo každá právnická osoba, ktorá má sídlo v členskom štáte, má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič“. Z článku 15 ods. 3 prvej vety ZFEÚ tiež vyplýva, že „každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo zapísaným sídlom v členskom štáte má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič“.
- 55 Súbežne, účelom nariadenia č. 1049/2001, prijatého na základe článku 255 ods. 2 ES, ako vyplýva z jeho článku 1 v spojení s odôvodnením 4, je čo najúčinnšie uplatňovať právo verejnosti na prístup k dokumentom (rozsudok zo 14. novembra 2013, LPN a Fínsko/Komisia, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 40).
- 56 Treba však pripomenúť, že za osobitných okolností možno toto právo na prístup obmedziť. Článok 15 ods. 3 ZFEÚ najmä stanovuje, že „všeobecné zásady a obmedzenia, ktoré vychádzajú z verejného alebo súkromného záujmu a upravujú právo na prístup k dokumentom, stanoví prostredníctvom nariadení Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom“. Z jeho znenia teda jasne vyplýva, že uvedené obmedzenia môžu byť stanovené nariadeniami.
- 57 Nariadenie č. 1049/2001 v článku 4 upravuje režim výnimiek oprávňujúcich inštitúcie odmietnuť prístup k dokumentu v prípade, ak by jeho sprístupnenie narušilo jeden zo záujmov chránených týmto článkom (pozri rozsudok z 22. marca 2018, De Capitani/Parlament, T-540/15, EU:T:2018:167, bod 59 a citovaných judikatúru).
- 58 V tejto súvislosti judikatúra navyše pripomenula, že právo na prístup k dokumentom podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu, pričom spresňuje, že keďže sa tieto výnimky odchyľujú od zásady čo najširšieho prístupu verejnosti k dokumentom, musia sa vykladať a uplatňovať reštriktívne (rozsudok z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, body 62 a 63).
- 59 Medzi výnimkami z práva na prístup k dokumentom sa nachádza výnimka uvedená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, podľa ktorej inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.
- 60 Režim výnimiek stanovený v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, a najmä v odseku 2 uvedeného článku, je založený na vyvážení záujmov, ktoré sú v danej situácii v protiklade, teda na jednej strane záujmov na zverejnení dotknutých dokumentov a na druhej strane záujmov, ktoré by toto zverejnenie ohrozilo. Rozhodnutie prijaté o žiadosti o prístup k dokumentom závisí od otázky, ktorý záujem v danom prípade prevažuje (rozsudok zo 14. novembra 2013, LPN a Fínsko/Komisia, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 42).
- 61 Okrem toho, ak sa od inštitúcie požaduje sprístupnenie dokumentu, je povinná posúdiť v každom konkrétnom prípade, či sa na tento dokument vzťahujú výnimky z práva verejnosti na prístup k dokumentom inštitúcií vymedzené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 35).
- 62 Práve vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba v prejednávanej veci rozhodnúť o otázke, či bolo odôvodnené – ako tvrdí Komisia – odmietnuť žalobkyni prístup k požadovanému dokumentu na základe výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 vykladanej

s ohľadom na článok 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia, a to najmä z dôvodu, že existovalo predvídateľné riziko, že by jeho zverejnenie narušilo cieľ predmetného auditu tým, že by došlo k obmedzeniu vykonávania odporúčaní zo strany EACEA.

- 63 Z argumentácie žalobkyne v podstate vyplýva, že žalobkyňa spochybňuje uplatnenie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ako aj jej výklad vo svetle článku 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia na požadovaný dokument z dôvodu, že audit, v rámci ktorého bol tento dokument vypracovaný, bol dokončený v čase, keď podala svoju žiadosť o prístup k uvedenému dokumentu. Podľa žalobkyne by totiž bolo v rozpore s cieľom sledovaným nariadením č. 1049/2001, ako aj so zásadou transparentnosti, čakať, kým budú odporúčania uvedené v záverečnej správe z auditu vykonané predtým, než budú dokumenty, ktoré s nimi súvisia, zverejnené bez obavy, že budú narušené ciele sledované týmto auditom.
- 64 Po prvé, pokiaľ ide o štádium, v ktorom sa nachádzal audit v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, treba pripomenúť, že požadovaný dokument je záverečnou správou oddelenia vnútorného auditu Komisie, ktorá je súčasťou administratívneho spisu týkajúceho sa auditu riadenia ľudských zdrojov v rámci EACEA.
- 65 V tejto súvislosti treba na úvod konštatovať, že prejednávaná vec sa odlišuje od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 12. mája 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia (T-480/11, EU:T:2015:272), na ktorú sa Komisia odvoláva ako príklad najmä v napadnutom rozhodnutí. Všeobecný súd totiž v bode 66 tohto rozsudku dospel k záveru, že „v čase prijatia [predmetného] rozhodnutia správa o ukončení auditu ešte nebola prijatá a že bolo možné ďalšie vyšetrovanie v súvislosti s týmto auditom“. Je však nesporné, že v prejednáwanej veci bola záverečná správa prijatá v čase prijatia napadnutého rozhodnutia.
- 66 Ako však vyplýva zo skutočností uvedených v spise, najmä zo súhrnnej správy vypracovanej samotnou žalobkyňou, k 24. októbru 2018 boli uplatnené len niektoré odporúčania uvedené v požadovanom dokumente, čo znamená, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia ešte neboli uplatnené všetky odporúčania uvedené v tomto dokumente.
- 67 Z predchádzajúcich úvah teda vyplýva, že hoci záverečná správa o ukončení auditu bola prijatá v čase podania žiadosti o prístup k sporným dokumentom, vykonávacie opatrenia týkajúce sa uvedeného auditu v čase prijatia napadnutého rozhodnutia ešte prebiehali.
- 68 Po druhé v rozsahu, v akom žalobkyňa tvrdí, že čakať, kým Komisia klasifikuje odporúčania uvedené v požadovanom dokumente predtým, než povolí ich sprístupnenie verejnosti, je v rozpore tak s cieľom sledovaným nariadením č. 1049/2001, ako aj s právom na transparentnosť uznaným článkom 15 ZFEÚ a článkom 42 Charty, treba konštatovať nasledujúce.
- 69 V napadnutom rozhodnutí sa Komisia najmä domnievala, že výnimku z práva na prístup k dokumentom založenú na článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 treba vykladať vo svetle článku 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia. V každom prípade treba uviesť, že nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2018/1046 z 18. júla 2018 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, o zmene nariadení (EÚ) č. 1296/2013, (EÚ) č. 1301/2013, (EÚ) č. 1303/2013, (EÚ) č. 1304/2013, (EÚ) č. 1309/2013, (EÚ) č. 1316/2013, (EÚ) č. 223/2014, (EÚ) č. 283/2014 a rozhodnutia č. 541/2014/EÚ a o zrušení nariadenia (EÚ, Euratom) č. 966/2012 (Ú. v. EÚ L 193, 2018, s. 1), ktoré na základe svojho článku 281 ods. 1 zrušilo rozpočtové nariadenie s účinnosťou od 2. augusta 2018, obsahuje v článku 118 ods. 9 ustanovenie, ktoré preberá v podstate článok 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia.
- 70 V tejto súvislosti treba spresniť, že článok 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia stanovuje, že „správy a zistenia vnútorného audítora, ako aj správa inštitúcie sa sprístupnia verejnosti až po tom, čo vnútorný audítor validuje opatrenia prijaté na účely ich implementácie“.

- 71 Treba tiež konštatovať, že nariadenie č. 1049/2001 a rozpočtové nariadenie majú odlišné ciele. Cieľom nariadenia č. 1049/2001 je čo najviac uľahčiť výkon práva na prístup k dokumentom, ako aj podporiť riadny úradný postup (rozsudok z 28. júna 2012, Komisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 109). Cieľom rozpočtového nariadenia je zasa definovať finančné pravidlá uplatniteľné na všeobecný rozpočet Únie. Konkrétnejšie, jej kapitola 9 definuje konkrétne úlohy a podmienky fungovania uplatniteľné na vnútorného audítora, ktorého si je každá inštitúcia Únie povinná zabezpečiť.
- 72 Zároveň treba poznamenať, že nariadenie č. 1049/2001 a rozpočtové nariadenie neobsahujú ustanovenie, ktoré by výslovne stanovovalo prednosť jedného nariadenia pred druhým. Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že v zásade nemožno vylúčiť výklad výnimiek stanovených v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 vo svetle určitých osobitných právnych úprav práva Únie. V takom prípade je teda potrebné zabezpečiť uplatňovanie každého z týchto nariadení, aby boli navzájom kompatibilné a umožňovali koherentné uplatňovanie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. júna 2012, Komisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 123; z 29. januára 2013, Cosepuri/EFSA, T-339/10 a T-532/10, EU:T:2013:38, bod 85, a z 21. septembra 2016, Secolux/Komisía, T-363/14, EU:T:2016:521, bod 43).
- 73 Samotným cieľom článku 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia je obmedziť prístup k správam a záverom vnútorného audítora tým, že sa zachovávajú uvedené dokumenty pred sprístupnením verejnosti až do schválenia ich vykonávacích opatrení týmito audítormi. Za týchto podmienok umožnenie všeobecného prístupu na základe nariadenia č. 1049/2001 k správam vnútorného audítora, ktorých vykonávacie opatrenia ešte neboli potvrdené týmito audítormi, by mohlo ohroziť rovnováhu, ktorú chcel normotvorca Únie zabezpečiť v rozpočtovom nariadení medzi právom verejnosti na čo najširší prístup k dokumentom inštitúcií a možnosťou vnútorného audítora riadne viesť audit, ktoré uskutočňuje.
- 74 Preto na účely výkladu výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 treba uplatniť všeobecnú domnienku, podľa ktorej zverejnenie záverov a správ vnútorného audítora pred tým, ako tento audítor potvrdí vykonávacie opatrenia, ktoré tieto závery a správy zahŕňajú, môže ohroziť ciele auditov, ktoré uskutočňuje (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. júna 2012, Komisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 123; z 29. januára 2013, Cosepuri/EFSA, T-339/10 a T-532/10, EU:T:2013:38, bod 85, a z 21. septembra 2016, Secolux/Komisía, T-363/14, EU:T:2016:521, bod 43), pričom existencia takejto domnienky škodlivosti nevyklucuje právo dotknutých osôb preukázať, že na daný dokument, ktorého zverejnenie sa požaduje, sa uvedená domnienka nevzťahuje (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Komisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 100 a citovanú judikatúru).
- 75 V každom prípade treba spresniť, že skutočnosť, že na dokumenty súvisiace s vnútorným auditom sa vzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ opatrenia na vykonanie predmetného auditu neboli potvrdené vnútorným audítormi, vedie k obmedzeniu základného práva verejnosti na prístup k dokumentom len dvakrát.
- 76 Na jednej strane sa totiž tento výklad týka len osobitnej kategórie auditov vykonávaných vnútorným audítormi medzi inšpekciami, vyšetrovaním a kontrolou. Na druhej strane je toto obmedzenie časovo obmedzené, pretože inštitúciám Únie umožňuje odmietnuť prístup k správam a záverom týkajúcim sa takýchto vnútorných auditov len dovtedy, kým vnútorný audítor potvrdí opatrenia prijaté na ich vykonanie. Inými slovami, výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ako je vykladaná vo svetle článku 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia, sa obmedzuje na dĺžku konania, po skončení ktorého vnútorný audítor potvrdí opatrenia na monitorovanie takýchto správ.

- 77 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, a vzhľadom na potrebu zabezpečiť koherentné uplatňovanie nariadenia č. 1049/2001 a rozpočtového nariadenia teda žalobkyňa nesprávne tvrdí, že Komisia vykonala výklad práva na transparentnosť, ktorý neutralizoval právo na transparentnosť, keď jej odmietla prístup k požadovanému dokumentu z dôvodu, že vnútorný audítor ešte nepotvrdil následné opatrenia súvisiace s predmetným auditom.
- 78 Po tretie, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa tvrdí, že výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 bola v prejednávanej veci neuplatniteľná, keďže zverejnenie požadovaného dokumentu nemohlo ohroziť ciele predmetného auditu z dôvodu jeho dokončenia, treba pripomenúť, ako bolo konštatované v bode 66 vyššie, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia ešte neboli uplatnené všetky odporúčania uvedené v tomto dokumente.
- 79 V tejto súvislosti treba spresniť, že pri vyhlásení rozsudku zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia (T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190), na ktorý sa odvoláva žalobkyňa vo svojich písomných podaniach, relevantné ustanovenia rozpočtového nariadenia v oblasti prístupu k dokumentom počas vnútorného auditu ešte nenadobudli účinnosť v čase skutkových okolností vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, a že rozpočtové nariadenie v znení uplatniteľnom v danom čase neupravovalo pravidlá obmedzujúce prístup verejnosti k správam o audite. Od nadobudnutia účinnosti článku 99 ods. 6 rozpočtového nariadenia v znení z roku 2012 jeho ustanovenia musia byť nevyhnutne zohľadnené na účely posúdenia zákonnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodov, ktoré sú uvedené v bodoch 68 až 77. Preto vykonávacie opatrenia, o ktoré ide vo veci samej, nemožno považovať za náhodnú, budúcu a ďalekú situáciu, ktorá by podmienovala prístup k požadovanému dokumentu v zmysle judikatúry citovanej žalobkyňou.
- 80 Vzhľadom na vyššie uvedené teda treba prvú až tretiu časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

O štvrtej časti

- 81 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že Komisia vykonala konkrétne preskúmanie požadovaného dokumentu predtým, ako dospela k záveru o jeho „dôvernosti“. Po druhé tvrdí, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že jej záujem na zverejnení požadovaného dokumentu bol skôr súkromnej povahy.
- 82 V tejto súvislosti je teda potrebné z uvedeného vyvodiť záver, že inštitúcia, ktorá dostane žiadosť na základe nariadenia č. 1049/2001, je v zásade povinná vykonať konkrétne a individuálne posúdenie obsahu dokumentov uvedených v žiadosti (rozsudok z 13. apríla 2005, Verein für Konsumenteninformation/Komisia, T-2/03, EU:T:2005:125, bod 74).
- 83 Toto principiálne riešenie však neznamená, že podobné preskúmanie sa vyžaduje za každých okolností. Z dôvodu, že cieľom konkrétneho a individuálneho preskúmania, ktoré má inštitúcia v zásade vykonať ako odpoveď na žiadosť o prístup podanú na základe nariadenia č. 1049/2001, je totiž umožniť dotknutej inštitúcii jednak posúdiť, do akej miery je niektorá z výnimiek z práva na prístup uplatniteľná, a jednak posúdiť možnosť čiastočného prístupu, pričom spomínané preskúmanie nemusí byť nevyhnutné, ak vzhľadom na osobitné okolnosti veci je zjavné, že prístup sa má odmietnuť, alebo naopak povoliť. O taký prípad ide najmä, ak určité dokumenty ako celok boli najprv buď zjavne chránené niektorou výnimkou z práva na prístup, alebo naopak, ak boli zjavne ako celok prístupné, alebo ak už boli za podobných okolností konkrétne a individuálne posúdené Komisiou (rozsudok z 13. apríla 2005, Verein für Konsumenteninformation/Komisia, T-2/03, EU:T:2005:125, bod 75).
- 84 V prejednávanej veci je však nesporné, že v napadnutom rozhodnutí a z dôvodov uvedených v bode 29 vyššie sa Komisia domnievala, že ciele predmetného auditu by boli v prípade zverejnenia požadovaného dokumentu vystavené hrozbám. Tieto úvahy boli okrem toho jasne uvedené v uvedenom rozhodnutí.

- 85 Treba teda konštatovať, že v prejednávanej veci bolo zjavné, že konkrétne a individuálne posúdenie obsahu dokumentu uvedeného v žiadosti nebolo nevyhnutné, keďže sa naň vzťahovala všeobecná domnienka, podľa ktorej zverejnenie záverov a správ vypracovaných vnútorným audítorom pred schválením ich vykonávacích opatrení zo strany tohto audítora by mohlo ohroziť ciele auditov, ktorých sa týkajú.
- 86 Preto treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že Komisia vykonala konkrétne preskúmanie požadovaného dokumentu.
- 87 Po druhé v rozsahu, v akom žalobkyňa vytýka Komisii, že sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že záujmy, ktoré boli základom žiadosti o prístup k požadovanému dokumentu, ktorú predložila, boli skôr súkromnej povahy, treba konštatovať, že Komisia správne zdôrazňuje, že keď požiadala o spojenie prejednávanej veci s vecou, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 6. júna 2019, Bonnafous/EACEA (T-614/17, neuverejnený, EU:T:2019:381), žalobkyňa výslovne uviedla takéto dôvody súkromného záujmu na účely odôvodnenia svojho záujmu na získanie prístupu k požadovanému dokumentu.
- 88 V predmetnej žiadosti o spojenie tak žalobkyňa najmä tvrdila, že „prečítanie [požadovaného dokumentu] by jej malo [umožniť] potvrdiť a/alebo zdokumentovať viaceré výhrady, ktoré uviedla vo veci T-614/17“.
- 89 Osobitný záujem, ktorý môže uvádzať žiadateľ o prístup k dokumentu, ktorý sa ho osobne týka, však nemožno zohľadniť ako prevažujúci verejný záujem v zmysle ustanovení článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001. Z toho vyplýva, že ochrana jej záujmov s cieľom podať žalobu nepredstavuje prevažujúci verejný záujem v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. mája 2011, NLG/Komisia, T-109/05 a T-444/05, EU:T:2011:235, bod 148).
- 90 Okrem toho treba opäť pripomenúť, že odmietnutie sprístupnenia požadovaného dokumentu žalobkyňi, ako aj všeobecná domnienka, podľa ktorej by zverejnenie požadovaného dokumentu mohlo poškodiť ciele predmetného auditu, na ktorej je založené toto zamietnutie, sú predbežné. Zo samotnej povahy uvedenej domnienky totiž vyplýva, že sa na ňu možno odvolávať len dovtedy, kým útvár Komisie pre vnútorný audit neschválil opatrenia na vykonanie požadovaného dokumentu. Preto odkaz na rozsudky z 12. októbra 2000, JT's Corporation/Komisia (T-123/99, EU:T:2000:230, bod 50), a zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia (T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190, bod 112), ktorý je uvedený v replike na podporu tvrdenia, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie zbavuje občanov možnosti kontrolovať zákonnosť výkonu verejnej moci, nie je v prejednávanej veci relevantný.
- 91 Vzhľadom na vyššie uvedené sa treba domnievať, že žalobkyňa neuviedla žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo preukázať, že prevažujúci verejný záujem mohol odôvodniť zverejnenie požadovaného dokumentu v prejednávanej veci.
- 92 Štvrtú časť preto treba zamietnuť a s ňou aj prvý žalobný dôvod ako celok.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality

- 93 Žalobkyňa tvrdí, že všeobecná domnienka nezverejnenia požadovaného dokumentu, na ktorej spočíva napadnuté rozhodnutie, nie je odôvodnená. Domnieva sa, že odmietnutie oznámiť, hoci aj čiastočné, tento dokument treba vykladať ako odmietnutie konkrétne a individuálne ho preskúmať, čo predstavuje zjavné porušenie zásady proporcionality.
- 94 Komisia spochybňuje túto argumentáciu.

- 95 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 82 až 85 vyššie, Komisia nebola povinná v prejednávanej veci vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie požadovaného dokumentu.
- 96 Preto je potrebné tretí žalobný dôvod zamietnuť a v dôsledku toho zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

O trovách

- 97 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa vo veci nemala úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Pani Laurence Bonnafous je povinná nahradiť trovy konania.

Kanninen

Póltorak

Stancu

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 26. marca 2020.

Podpisy